

Скоро той се намери в железарската работилница на Атанас Вълка.

— Слушай, Атанасе, хайде готви се. Утре в три часа сутринта ще те вода на зайци.

Атанас наостри уши.

— Къде, къде?

— Ела с мене, па не питай.

— Добре, съгласен съм. Имам работа, ама зарязвам всичко, че ми е изгоряла душата за заяк.

— Слушай, Атанасе, ама да не си казал някому. Да мълчиш, чу ли!

— Бъди спокоен. Против интереса си няма да ида, ама кажи ми къде.

— Нане Стоичко казал на Шутия, че вчера в тяхното землище, у дренака, изкарал двайсетрийсе зайци.

— Хайде де. . .

— Верно ти казвам. Той само на мене обади. . .

На другия ден в землището на нане Стоичковото село, в местността „Дренако“, точно в зори, когато още не беше се вдигнала росата, затаршуваха из хресталаците петдесет гончета и сто и двадесет ловци словом зачакаха по пътечките и полянките с насочени и запънати пушки.